

[Helge Nielsen.]

ning, at mange enlige er henvist til de særlig dyre lejligheder, lejligheder, som i dag ligger oppe på 10.000 og 12.000 kr. pr. år, altså en leje, der er lige så høj som lejen i familieboligerne. Også dette forhold vil vi se lidt på i boligudvalget.

Så har ministeren foreslået, at regulerings-tidspunktet ændres fra den 1. juli til den 1. april. Motiveringen er, at vi nu har fået forskudsskemaerne, der giver den tidsmæssige mulighed for denne ændring. Her vil jeg da gerne spørge: skal vi fortsætte arbejdet med både forskudsskemaer og selvangivelser? Det er muligt, vi skal, men jeg vil gerne have det at vide, for ellers vil det være urimeligt at sætte denne bestemmelse ind i loven. Som jeg tidligere har påpeget, så er forskudsskemaerne et alt for løst grundlag at fastsætte boligsikringen efter. Mange vil for at undgå efterbetaling af skat sætte indkomsten for højt og derved miste deres boligsikring, og det gælder vel især de unge familier, der sidder med et stramt budget grundet de høje huslejer i nybyggeriet. Andre kan måske se deres fordel i at sætte indkomsten for lavt i håb om, at der ikke sker noget med boligsikringen, og tager så risikoen med efterbetalingen af skat. Jeg tror, man endnu en gang skal se både på grundlaget og på tidspunktet. Jeg vil som hr. Kaj Andresen henvise til socialdemokratiets forslag og henstille, at de forbedringer, vi bliver enige om, får virkning fra dette års 1. juli; ellers er jeg bange for, at mange af de unge familier må flytte fra deres gode nye, men dyre bolig. Under alle omstændigheder må vi sætte midlertidige bestemmelser i kraft for at forhindre katastrofen for disse unge familier.

Må jeg kort resumere: Forslaget om forhøjelse af lejen i den gamle boligmasse vender vi os klart imod. Forslaget om ejerlejligheder er ikke tilstrækkeligt; vi kræver et øjeblikkeligt stop for oprettelse af ejerlejligheder. Vi kræver en kapitalvindingsskat eller en anden ordning, der kan inddrage nogle af de kæmpefortjenester, der ligger i de ca. 28.000 usolgte ejerlejligheder, i samfundets kasse, og vi kræver boligsikringen pristalsreguleret allerede fra 1. juli d. å. Kan vi få dette gennemført samtidig med, at rentesikringen fortsat garanteres og bolig- og byggefonden tilføres nye midler, ja, så er socialdemokratiet klar til forhandling om en ny boligløsning.

Knud Østergaard: Der er nogle, der søger kampen for kampens skyld. Der er andre, der søger den for vinding. Sådan er det også i partier, hvor styrke giver indflydelse, og hvor indflydelse er forudsætningen for gennemførelse af ens ideer. Denne kamp kan være en inspiration til selvransagelse, til at forme tanker og til at prøve deres værdi over for befolkningen og gøre det i konkurrence med andres tanker, der har en anden baggrund, et andet indhold og et andet sigte.

I vor parlamentariske historie har katalysatorerne i processen altid været regering og opposition, og vi er egentlig nået ganske langt under det system, hvor en regering og dens handlinger til stadighed har været under kritisk lys fra oppositionen. Derfor er jeg ej heller tilhænger af samlingsregeringer, for de forudsætter en folkelig kontrol, som f. eks. i Schweiz, af regeringens og af dens partiers politik. Herfor mangler vi efter min opfattelse en bestemt politisk tradition. Der har været situationer, hvor riget var i nød, og hvor samarbejde var nødvendigt og derfor fulgte af sig selv. Vi er ikke i denne situation nu og bør derfor opretholde og acceptere begreberne regering og opposition, men til gengæld lever vi i et samfund, hvor skranker er nedbrudt eller under nedbrydning, og hvis hele videreudvikling i allerhøjeste grad er betinget af et samarbejde, der går på kryds og på tværs gennem Danmarks krop og sjæl. Det er gruppen, det er teamet, det er arbejdsholdets samlede præstation, der tæller. Det ved de, vore vælgere, og derfor handler de derefter i deres daglige arbejde. De siger også til os — sådan tror jeg mange af os føler det — til os her på Christiansborg: Vi ønsker, at I skal samarbejde om de ting, der nødvendigvis må samarbejdes om.

Det er min allerbestemteste opfattelse, at det, der er sagt her om befolkningens krav til os politikere, også gælder og måske først og fremmest gælder på boligpolitikens område. De politiske partier, og det gælder os alle, er simpelt hen i en tillidskrise over for borgerne, fordi vi ikke har magtet at løse dette det største problem i vort ellers så gode og veludviklede samfund. Se, her er det ikke kamp for kampens skyld eller for vindings skyld, det er ikke blot et spørgsmål om de velerhvervede rettigheder, om lejere i den ældre, gode lejlighed, om parcelhuset eller om de unges mulighed for at få tag over hovedet.